

Sygn. akt VI GC 1254/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko **Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.** (poprzednio: Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1 820,99 złotych (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1254/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 września 2021 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (obecnie Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) kwoty 5 644,46 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 230 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty, 1 230 złotych za okres od dnia 16 lipca 2021 roku do dnia zapłaty, 1 230 złotych za okres od dnia 16 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty oraz 1 230 złotych za okres od dnia 16 września 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 28 września 2020 roku zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług teleporad za pośrednictwem platformy (...). Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy, za miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 1 230 złotych brutto, bez możliwości jej wcześniejszego wypowiedzenia. Pozwany w dniu 19 listopada 2020 roku złożył powodowi oświadczenie w przedmiocie rezygnacji z usług z dniem 31 grudnia 2020

roku i zaprzestał uiszczania z tego tytułu wynagrodzenia, w tym należności stwierdzonych fakturami numer: (...), (...), (...) oraz (...). Powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie. Jednocześnie wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Gdyni toczyła się sprawa o sygn. akt VI GNc 2289/21, w której powód dochodził od pozwanego zapłaty wynagrodzenia z tytułu wcześniejszych faktur. Nakazem zapłaty z dnia 28 czerwca 2021 roku żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości, a nakaz ten nie został zaskarżony przez pozwanego. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się także koszty odzyskiwania należności w kwocie 724,46 złotych stanowiące równowartość 160 euro.

Nakazem zapłaty z dnia 11 października 2021 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3871/21 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił w całości żądanie pozwu.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa w całości. Pozwany zaprzeczył jakoby zawarł z powodem umowę na warunkach wskazanych w pozwie, jak również, ażeby powód doręczył mu przedłożone wraz z pozwem faktury, w związku z czym zakwestionował także i zasadność naliczenia przez powoda odsetek oraz rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Pozwany wskazał, że powód nie świadczy i nie świadczył żadnych usług na rzecz pozwanego, jak również, że spółka pozwana nigdy nie rozpoczęła korzystania z usługi zaoferowanej przez powoda. Powód otrzymał pięć miesięcznych płatności w kwocie po 1 230 złotych brutto, a pierwsza faktura opiewała na kwotę 1 537,50 złotych. Kwoty te zostały uregulowane przez pozwanego pod wpływem wywołanego przez powoda błędu, a miały pokryć powodowi wydatki, które ewentualnie poczynił on w celu należytego wykonania zlecenia. Następnie pozwany podniósł, że decyzja o rezygnacji z usług powoda została podjęta na początku listopada 2020 roku przez nowy zarząd pozwanego, który doszedł do wniosku, że brak jest potrzeby z korzystania usług oferowanych przez powoda. Uznając okoliczność tę za ważny powód uzasadniający rezygnację z prezentowanej wcześniej oferty, pozwany złożył powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu usług, które zostało mu doręczone w dniu 04 grudnia 2020 roku.

Następnie pozwany zarzucił, że powód nigdy nie doręczył pozwanemu żadnego dokumentu umowy, która miałyby być podpisana przez strony, dokumentem takim nie jest bowiem złożona przez powoda wraz z pozwem oferta. Dokument ten nie zawiera wskazania danych zleceniobiorcy ani osoby, która go reprezentuje, nadto nie zawiera również jego podpisu. Dokument ten został opatrzony jedynie podpisem osoby upoważnionej wówczas do reprezentacji pozwanego, a w tym czasie dla ważności oświadczeń woli składanych w imieniu spółki pozwanej wymagane było współdziałanie dwóch osób.

Pozwany wskazał, że powód otrzymał od pozwanego kwotę około 10 990,22 złotych (kwota zasądzona nakazem zapłaty z dnia 28 czerwca 2021 roku, koszty egzekucyjne i powyżej wskazane uregulowane płatności), która przy uwzględnieniu, że pozwany zupełnie nie korzystał z usług powoda winna wystarczyć na pokrycie jego niezbędnych kosztów zgodnie z art. 746 k.c. Zdaniem pozwanego roszczenie powoda jest nieuzasadnione także w związku z art. 5 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wpisany jest do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) i prowadzi działalność gospodarczą związaną z oprogramowaniem i doradztwem w zakresie informatyki.

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) wpisany jest do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) i przedmiotem jego działalności jest m. in. działalność w zakresie opieki zdrowotnej.

W Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do reprezentowania spółki, składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki uprawniony jest samodzielnie prezes jej zarządu.

Funkcje prezesa zarządu Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od dnia 13 listopada 2001 roku najpóźniej do listopada 2020 roku pełniła J. F. (data wykreślenia wpisu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – dnia 11 maja 2021 roku), następnie zaś funkcję tę objęła K. S. (data wpisu w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – dnia 11 maja 2021 roku).

informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS pozwanego – k. 2-5 akt, informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS powoda – k. 9-9v akt, informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców KRS powoda – dostęp do rejestru on line, zeznania członka zarządu powoda M. K. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 125-126 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:35-00:22:13), zeznania członka zarządu pozwanego K. S. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 127-128 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:14-00:40:02)

W związku z ogłoszonym stanem pandemii Covid – 19 i utrudnionym dostępem do wizyt lekarskich J. F. – ówczesny prezes zarządu Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. skontaktowała się z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wyrażając zainteresowanie nawiązaniem współpracy w zakresie rozwiązań umożliwiających świadczenie porad medycznych w drodze komunikacji elektronicznej.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaproponował Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. skorzystanie z usługi dostępu do platformy (...) należącej do (...) z siedzibą w U. w Holandii stanowiącej oprogramowanie informatyczne umożliwiające komunikację video i interakcję z pacjentami w czasie rzeczywistym. Propozycja została zaaprobowana przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer(...)spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w związku z czym strony przystąpiły do negocjacji warunków umowy.

Rozmowy i negocjacje odbywały się telefonicznie lub za pośrednictwem wideokonferencji. Przedmiotem rozmów był czas trwania dostępu do usług, a także liczba użytkowników, która będzie mogła korzystać z platformy jednocześnie, od tego bowiem zależała wysokość wynagrodzenia (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przedstawił dwa warianty umowy, pierwszy przewidujący udostępnienie platformy na okres jednego miesiąca z możliwością przedłużenia dostępu na kolejny okres (za wyższym wynagrodzeniem) oraz drugi przewidujący udostępnienie platformy na okres 12 miesięcy. W przypadku umowy na okres 12 miesięcy i uwzględniając profil działalności kontrahenta (szkolenia) wynagrodzenie za dostęp do usługi było niższe i wynosiło 1 250 złotych miesięcznie.

W dniu 21 września 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowany przez M. K. wskazując adres siedziby i adres mailowy oraz telefoniczne dane kontaktowe sporządził dla Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ofertę obejmującą dostęp do oferowanych przez niego usług dla dwóch placówek, na okres 12 miesięcy z opcją automatycznego przedłużenia, za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1 250 złotych lub 12 000 złotych rocznie.

Część oferty stanowił formularz zamówienia, w którym wskazano, że w przypadku akceptacji przesłanej oferty, należy go wypełnić i przesłać zwrótnie, za pośrednictwem wiadomości mailowej na wskazany tam adres.

W dniu 28 września 2020 roku J. F. w imieniu Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wypełniła formularz oferty i podpisała go. W tym samym dniu skan podpisanego dokumentu został przesłany przez A. L. – pracownika Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Po otrzymaniu podpisanego zamówienia strony prowadziły dalszą korespondencję elektroniczną, której przedmiotem było uzgodnienie nazwy usługi na fakturze wystawionej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w G., określenie częstotliwości wystawiania faktur, nadto terminu płatności należności za dany miesiąc świadczenia usług.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. skonfigurował dostęp do platformy dla Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., przesłał mu dane umożliwiające korzystanie z systemu w postaci kodów i loginów dostępowych oraz uruchomił usługę od października 2020 roku. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeprowadził także dla Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. szkolenie, w którym uczestniczyła A. L., dotyczące funkcjonowania systemu i przesłał mu prezentację obejmującą m. in. instrukcję obsługi platformy.

oferta i jej akceptacja – k. 11-13 akt, zeznania członka zarządu powoda M. K. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 125-126 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:35-00:22:13), zeznania świadka A. L. – protokół z rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 111-112 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:44-00:18:57), zeznania członka zarządu pozwanego K. S. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 127-128 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:14-00:40:02), wydruk korespondencji mailowej – k. 18v-19v, 47-48 akt

Z tytułu zawartej umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. obciążył Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. m. in.:

1. fakturą numer (...) z dnia 01 października 2020 roku na kwotę 1 537,50 złotych, należność ta została uregulowana w dniu 15 października 2020 roku,
2. fakturą numer (...) z dnia 02 listopada 2020 roku na kwotę 1 230 złotych brutto, należność została uregulowana w dniu 16 listopada 2020 roku,
3. fakturą numer (...) z dnia 01 grudnia 2020 roku kwotę 1 230 złotych brutto – należność została uregulowana w dniu 15 grudnia 2020 roku,
4. fakturą numer (...) na kwotę 1 230 złotych, należność została uregulowana w dniu 18 stycznia 2021 roku
5. fakturą numer (...) na kwotę 1 230 złotych, należność została uregulowana w dniu 15 lutego 2021 roku,
6. fakturą numer (...) na kwotę 1 230 złotych z dnia 01 marca 2021 roku,
7. fakturą numer (...) na kwotę 1 230 złotych z dnia 01 kwietnia 2021 roku,
8. fakturą numer (...) z dnia 01 czerwca 2021 roku na kwotę 1 230 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 czerwca 2021 roku, tytułem usług świadczonych w miesiącu czerwcu, należność nie została uregulowana,
9. fakturą numer (...) z dnia 01 lipca 2021 roku na kwotę 1 230 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 lipca 2021 roku, tytułem usług świadczonych w miesiącu lipcu, należność nie została uregulowana,
10. fakturą numer (...) z dnia 02 sierpnia 2021 roku na kwotę 1 230 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 16 sierpnia 2021 roku, tytułem usług świadczonych w miesiącu sierpniu, należność nie została uregulowana,
11. fakturą numer (...) z dnia 01 września 2021 roku na kwotę 1 230 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 września 2021 roku, tytułem usług świadczonych w miesiącu wrześniu, należność nie została uregulowana.

wydruk korespondencji mailowej – k. 18-18v akt, potwierdzenie przelewów – k. 49-53 akt, pismo – k. 21-21v akt, faktury – k. 14-13 akt, zeznania świadka A. L. – protokół z rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 111-112 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:44-00:18:57)

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie korzystał z usług świadczonych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

W listopadzie 2020 roku po objęciu funkcji prezesa zarządu Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przez K. S. zapoznała się ona z materiałami ze szkolenia dotyczącymi obsługi platformy i doszła do wniosku, że ten sposób komunikacji z pacjentami przychodni nie będzie odpowiedni, albowiem większość z nich to osoby starsze, dla których sposób ten może okazać się zbyt skomplikowany technicznie, tym bardziej że do skorzystania z platformy po stronie pacjenta koniecznym było posiadanie w miarę nowego sprzętu elektronicznego umożliwiającego obsługę połączeń video. Jeśli ktoś miał sprzęt przestarzały albo nie posiadał telefonu komórkowego brak było możliwości skorzystania z platformy.

zeznania świadka A. L. – protokół z rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 111-112 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:44-00:18:57), zeznania członka zarządu pozwanego K. S. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 127-128 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:14-00:40:02)

W związku z powyższym w dniu 19 listopada 2020 roku Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządził oświadczenie o rezygnacji z oferty dostępu do platformy komunikacji video z dniem 31 grudnia 2020 roku i przesłał je do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. za pośrednictwem korespondencji mailowej.

W odpowiedzi na powyższe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wskazał, że oświadczenie to nie jest skuteczne, albowiem zgodnie z zawartą przez strony umową jej okres obowiązywania wynosi 12 miesięcy i liczony jest od daty podpisania, a umowa nie może być rozwiązana przed upływem okresu, na który została zawarta.

wydruk korespondencji mailowej – k. 18, 46 akt, rezygnacja z oferty – k. 43 akt, potwierdzenie odbioru – k. 45 akt, zeznania świadka A. L. – protokół z rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 111-112 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:44-00:18:57), zeznania członka zarządu powoda M. K. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 125-126 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:35-00:22:13)

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w piśmie z dnia 16 grudnia 2020 roku powołując się na fakt zmiany udziałowców i zarządu spółki oraz związaną z tym zmianę sposobu jej funkcjonowania zwrócił się ponownie do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z prośbą o rozwiązanie oferty użytkowania platformy z dniem 31 stycznia 2021 roku.

Ustosunkowując się do powyższego pisma, Y. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w wiadomości mailowej z dnia 12 stycznia 2021 roku wskazał, że w ramach dobrej współpracy może zaproponować opłacenie z góry wynagrodzenia za okres 6 miesięcy, a wówczas nastąpi rozwiązanie umowy.

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie odpowiedział na powyższą propozycję.

pismo – k. 44 akt, wydruk korespondencji mailowej – k.46 akt, zeznania świadka A. L. – protokół z rozprawy z dnia 04 maja 2022 roku – k. 111-112 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:44-00:18:57), zeznania członka zarządu powoda M. K. – protokół z rozprawy z dnia 14 września 2022 roku – k. 125-126 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:35-00:22:13)

W piśmie z dnia 16 kwietnia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2 460 złotych tytułem należności wynikających z faktur numer (...) z dnia 01 marca 2021 roku oraz numer (...) z dnia 01 kwietnia 2021 roku, a także równowartości kwoty 80 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, jednakże bezskutecznie.

pismo wraz z potwierdzeniem nadania – k. 21-21v akt

Z inicjatywy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przed Sądem Rejonowym w Gdyni toczyła się przeciwko Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sprawa o sygn. akt VI GNc 2289/2021, w której powód dochodził od pozwanego zapłaty wynagrodzenia z tytułu świadczonych na jego rzecz usług w miesiącach marcu i kwietniu 2021 roku. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 28 czerwca 2021 roku w tejże sprawie referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości. W dniu 26 sierpnia 2021 roku przedmiotowy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku K. P. prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt GKm 266/21.

niesporne, a nadto: pismo – k. 21 akt, pismo komornika sądowego – k. 22 akt, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 54-54v akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności.

Sąd uwzględnił również oświadczenia stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, jak też oparł się na zeznaniach świadka A. L. oraz na zeznaniach stron w poniżej wskazanym zakresie.

Odnosząc się do zeznań świadka A. L., to Sąd uznał je za wiarygodne w przeważającej części, tj. w zakresie, w jakim świadek wskazywała na nawiązanie przez strony współpracy w zakresie odpłatnego udostępnienia pozwanemu przez powoda oprogramowania umożliwiającego świadczenie porad medycznych w drodze komunikacji elektronicznej w czasie rzeczywistym, która miała być realizowana przez okres 12 miesięcy, choć pozwany ostatecznie z rozwiązań powoda nie korzystał. Nadto Sąd miał na uwadze, że z zeznań tego świadka wynikało, że w pozwanej spółce doszło zmian w zakresie struktury jej własności, wskutek czego zmianie uległ także skład zarządu pozwanego i zweryfikowano koszty ponoszone przez spółkę, co doprowadziło do stwierdzenia, że usługi świadczone przez powoda nie są spółce potrzebne. Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne także i w tej części, w której świadek wskazywał, że powód przeprowadził szkolenie u pozwanego z zakresu obsługi platformy oraz że część należności przysługujących powodowi została przez pozwanego zapłacona dobrowolnie. Zeznania świadka w powyższym zakresie były spójne i logiczne, nadto potwierdzone zostały pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd za niewiarygodne uznał natomiast zeznania świadka w części, w jakiej świadek wskazywał, że w wyniku prowadzonej z powodem korespondencji pozwany spełnił żądane przez powoda świadczenie – w zakresie płatności za okres pół roku. Przede wszystkim z treści korespondencji mailowej powoda z dnia 12 stycznia 2021 roku (k. 46 akt) wynikało że w ramach dobrej współpracy wyraziłby on zgodę na wcześniejsze rozwiązanie umowy, ale miało to nastąpić po opłaceniu przez pozwanego należności za okres 6 miesięcy z góry, po tym zaś miałyby nastąpić rozwiązanie umowy. Z żadnego natomiast dowodu przeprowadzanego w sprawie nie wynikało, że pozwany należność tę – w sposób zaproponowany przez powoda uiszczył. Świadek zeznawała przy tym, że strony, po złożeniu przez powoda przedmiotowej propozycji nie korespondowały ze sobą już więcej, a zatem trudno jest przyjąć, że do rozwiązania umowy w ten sposób, za zgodą obu stron, rzeczywiście doszło, pozwany nie wykazał bowiem, że spełnił warunek w postaci uregulowania wynagrodzenia za 6 miesięcy z góry (dobrowolne płatności pozwanego miały miejsce do lutego 2021 roku). Taki stan rzeczy potwierdził ponadto przesłuchiwany przedstawiciel powoda M. K., który zeznał jednoznacznie, że pozwany nie ustosunkował się w żaden sposób do jego propozycji.

Odnosząc się do zeznań przesłuchiwanego za powoda członka jego zarządu M. K., Sąd zeznania te uznał za wiarygodne w części, w jakiej znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zakresie, w jakim wskazywał on na okoliczności nawiązania współpracy z pozwanym, sposobu kalkulowania wynagrodzenia powoda za zapewnienie dostępu do usługi, okoliczności zawarcia umowy, z pominięciem – że strony zgodnie wyłączyły prawo do wypowiedzenia umowy z innych przyczyn aniżeli przyczyny ważne, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, sposobu jej wykonywania przez powoda, a także i tego, że pozwany w początkowym okresie współpracy wynagrodzenie z tytułu świadczenia usług regulował na rzecz powoda terminowo. Sąd za wiarygodne uznał zeznania M. K. również w tej części, w jakiej wskazywał on na fakt otrzymania od pozwanego pism dotyczących odpowiednio rezygnacji z usług, jak również przedterminowego rozwiązania umowy, warunków, na jakich powód byłby skłonny wyrazić na to zgodę, zeznania świadka w tejże części były spójne z zeznaniami świadka A. L. i potwierdzone zostały także dowodami z dokumentów.

Sąd za niewiarygodne uznał zeznania M. K. w tej części, w jakiej wskazywał on na fakt wyłączenia przez obie strony możliwości rozwiązania umowy przed upływem okresu, na jaki została ona zawarta. Fakt ten został bowiem zaprzeczony przez pozwanego, a powód na jego wykazanie zaoferował wyłącznie zeznania własne, zaakceptowaną przez pozwanego ofertę, wydruki z korespondencji email, jak również wystawione przez siebie faktury. Z powyższych dokumentów przedłożonych przez powoda w żaden sposób nie wynikało, ażeby strony poczyniły tego rodzaju uzgodnienie, co zaś skutkowało uznaniem zeznań powoda w opisywanej części za nie mające potwierdzenia w innych zgromadzonych w sprawach dowodach. Nadto w tym miejscu jedynie na marginesie wskazać należy, że treść zeznań przedstawicieli stron w tym zakresie nie pozwalała również na ustalenie zgodnego zamiaru stron co do wyłączenia uprawnienia pozwanego do wypowiedzenia umowy z innej przyczyny niż przyczyna ważna, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Odnosząc się do zeznań przesłuchiwanego za pozwanego członka jego zarządu K. S., to wskazać należy, że objęła ona funkcję prezesa zarządu pozwanego w listopadzie 2020 roku i nie posiadała wiedzy o okolicznościach zawarcia przez strony umowy, jak również o poczynionych w tym zakresie szczegółowych ustaleniach, w tym przebiegu negocjacji. Sąd na podstawie jej zeznań ustalił zatem – uznając je za wiarygodne – że po zapoznaniu się z materiałami ze szkolenia z zakresu obsługi programu powoda uznała ona, że produkt ten jest zbyt skomplikowany dla pacjentów pozwanej i wymagający sprzętu technicznego, z którego pacjenci pozwanego z racji wieku mogą nie potrafić korzystać i nie posiadać go, a także że spółka chciała zawartą z powodem umowę rozwiązać, albowiem żaden z jej pracowników (lekarzy) także z platformy powoda faktycznie nie korzystał. W oparciu o jej zeznania Sąd ustalił ponadto także i to, że pozwana dobrowolnie opłaciła część faktur wystawionych przez powoda. Zeznania w tejże części Sąd uznał za wiarygodne, potwierdzone one bowiem zostały pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Jedynie w tym miejscu zasygnalizować należy, że ani powyższe – wynikające dopiero z zeznań przedstawiciela pozwanego – przyczyny rezygnacji z usług powoda, ani też wskazywana w pismach pozwanego jako przyczyna tej rezygnacji kwestia zmiany zarządu nie stanowią ważnej przyczyny wypowiedzenia, o jakiej mowa w § 3 art. 746 k.c., o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania K. S. w zakresie, w jakim wskazywała ona na konieczność dwuosobowej reprezentacji pozwanego przy akceptacji oferty powoda. Sąd miał bowiem na uwadze, że stoi to w sprzeczności z zapisami ujawnionymi w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, jak bowiem wynika z informacji odpowiadającej odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pozwanego – rejestru jawnego, dostępnego powszechnie poprzez stosowną wyszukiwarkę Ministerstwa Sprawiedliwości, jak też z wyciągu z tego rejestru przytoczonego przez powoda, w pozwanej spółce od dnia jej rejestracji uprawnionym samodzielnie do reprezentowania spółki, składania oświadczeń i podpisywania w jej imieniu był prezes zarządu. Ten sposób reprezentacji został ujawniony w rejestrze na podstawie wpisu numer (...) z dnia 02 lipca 2021 roku (sygn. akt GD.VIII NS-Rej.KRS/(...)), a w jego opisie wskazano że dotyczy sprostowania poprzedniego wpisu (wskazującego na reprezentację dwuosobową), nie zaś jego zmiany. Jednocześnie zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 112 ze zmianami) domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe. Domniemanie to jest domniemaniem prawnym w rozumieniu art. 234

k.p.c. i polega na przyjęciu fikcji prawnej zgodności wpisanych do rejestru danych ze stanem rzeczywistym. Wiąże ono zatem sąd w postępowaniu cywilnym, z tym że może być obalone, ponieważ ustawa tego nie wyłącza. Skoro zatem w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącym pozwanego wpis numer (...) z dnia 13 listopada 2001 roku w zakresie sposobu reprezentacji pozwanego w brzmieniu „do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki konieczne jest współdziałanie dwóch członków zarządu łącznie” został sprostowany w ten sposób, że nadano mu brzmienie „do reprezentowania spółki, składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki uprawniony jest prezes zarządu spółki samodzielnie”, to Sąd nie miał w niniejszej sprawie podstaw do przyjęcia, że u pozwanego przed dniem 02 lipca 2021 roku obowiązywała innego rodzaju reprezentacja, tym bardziej, że pozwany nie wykazał, że zmiana wpisu nie miała charakteru sprostowania jak to ujawniono w rejestrze, a zmiany merytorycznej, nie przedłożył bowiem umowy spółki dla wykazania tejże okoliczności.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzednio Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) kwoty 5 644,46 złotych wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1 230 złotych za okres od dnia 16 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty, 1 230 złotych za okres od dnia 16 lipca 2021 roku do dnia zapłaty, 1 230 złotych za okres od dnia 16 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty oraz 1 230 złotych za okres od dnia 16 września 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za świadczone na rzecz pozwanego usługi w postaci zapewnienia dostępu do oprogramowania umożliwiającego pozwanemu świadczenie usług w zakresie telemedycyny za okres czerwiec – wrzesień 2021 roku (w zakresie kwoty 4 920 złotych) oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (w zakresie kwoty 724,46 złotych).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej numer (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zaprzeczył jakoby zawarł z powodem umowę na warunkach wskazanych w pozwie oraz ażeby powód doręczył mu przedłożone wraz z pozwem faktury. Pozwany podniósł, że powód nie świadczył na rzecz pozwanego żadnych usług, jak również, że pozwany z nich nie korzystał. Pozwany przyznał, że uiszczył na rzecz powoda płatności, ale zostały one uregulowane pod wpływem wywołanego przez powoda błędu, a ich przeznaczeniem było pokrycie wydatków powoda, które ewentualnie poczynił on w celu należytego wykonania zlecenia, w związku ze złożonym przez pozwanego oświadczeniem o rezygnacji usługi. Pozwany zakwestionował także skuteczność czynności w postaci przyjęcia oferty powoda, w tym zakresie zarzucił on, że formularz zamówienia został podpisany wyłącznie przez byłą prezes zarządu J. F. w sytuacji, kiedy do reprezentacji pozwanego wymagane było współdziałanie dwóch członków zarządu. Następnie pozwany podniósł także, że jego rezygnacja z usług powoda wynikała z ważnych powodów, jakimi była zmiana struktury właścicielskiej pozwanego. Wskazał również, że powód otrzymał od niego kwotę około 10 990,22 złotych, która powinna wystarczyć na pokrycie jego kosztów, nadto roszczenie powoda pozwany uznał za nieuzasadnione w związku z art. 5 k.c. Wobec kwestionowania faktu doręczenia faktur zakwestionował on także zasadność naliczenia przez powoda odsetek oraz rekompensaty za koszty dochodzenia należności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że poza sporem pozostawało, że pomiędzy stronami niniejszego procesu przed Sądem Rejonowym w Gdyni toczyło się postępowanie w sprawie o sygn. akt VI GNc 2289/21, w którym powód dochodził od pozwanego zapłaty wynagrodzenia z tytułu świadczonych na jego rzecz usług w postaci zapewnienia dostępu do oprogramowania umożliwiającego pozwanemu świadczenie pacjentom usług w zakresie telemedycyny za wcześniejsze niż objęte niniejszym procesem miesiące (tj. marzec – kwiecień 2021 roku), jak również, że wydanym w tejże sprawie nakazem zapłaty z dnia 28 czerwca 2021 roku żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości oraz że w oparciu o przedmiotowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności powód wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które prowadzone było pod sygn. GKm 266/21 przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku K. P..

Zgodnie z wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2018 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 3/18 stanowiskiem w procesie o świadczenie okresowe przysługujące powodowi na podstawie określonego stosunku prawnego za kolejny okres wymagalności nie jest dopuszczalne ponowne badanie i ocenianie przez sąd zdarzeń prawnych odnoszących się do zasady odpowiedzialności pozwanego, w takim zakresie, w jakim były one przedmiotem rozstrzygnięcia w prawomocnym wyroku wydanym w procesie między tymi samymi stronami o świadczenie należne za wcześniejsze okresy wymagalności. Sąd Najwyższy podkreślił jednakże, że w procesie o świadczenie okresowe za kolejne okresy wymagalności nie obowiązuje prekluzja w zakresie twierdzeń i zarzutów, jak i prekluzja dowodowa z procesu za wcześniejszy, osądzony prawomocnie, okres wymagalności. Jest to bowiem nowy proces, którego przedmiotem jest samodzielne roszczenie i w związku z tym prekluzja faktów i dowodów może być oceniana wyłącznie w ramach reguł tego nowego procesu. Zatem jeśli z jakichś względów pozwany w poprzednim procesie nie kwestionował istnienia stosunku prawnego, względnie nie zgłosił określonych dowodów, to w procesie za kolejny okres, może taki zarzut podnieść i zgłosić dowody, skoro ten zarzut oraz okoliczności faktyczne nie były wcześniej badane i nie wchodziły w podstawę rozstrzygniętego prawomocnie sporu (czyli nie są objęte powagą rzeczy osądzonej) w sprawie o świadczenie okresowe za poprzednie okresy. W niniejszej sprawie nie było wątpliwości, że wskazane przez pozwanego okoliczności faktyczne i związane z nimi zarzuty, w tym niezawarcia umowy albo jej wygaśnięcia w związku ze złożonym wypowiedzeniem, nie były przedmiotem badania w sprawie zakończonej wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (o sygn. akt VI GNC 2289/21), stąd też okoliczności te mogły być oceniane w ramach reguł tego procesu i jako nie wchodzące w podstawę rozstrzygniętego prawomocnie sporu w powyższym postępowaniu upominawczym nie były objęte powagą rzeczy osądzonej.

Sporne w niniejszej sprawie pozostawały kwestie ważności umowy zawartej przez strony z uwagi na nieprzedłożenie przez powoda dokumentu obejmującego zgodne oświadczenia stron, ważności oświadczenia o przyjęciu oferty złożonego w imieniu pozwanego wyłącznie przez J. F. jako prezesa zarządu pozwanej spółki, treść zawartej przez strony umowy w zakresie wyłączenia przez strony możliwości wypowiedzenia jej przed upływem okresu na jaki została zawarta, faktycznego świadczenia usług przez powoda, skuteczności rezygnacji pozwanego z usług podyktowanej ważnymi powodami i w związku z tym istnienia po stronie powoda uprawnienia do dalszego naliczania pozwanemu opłat, w świetle uiszczenia przez niego należności w kwocie zdaniem pozwanego wystarczającej na pokrycie wydatków powoda.

W niniejszej sprawie powód domagając się zapłaty powoływał się na postanowienia umowy o świadczenie usług teleporad za pośrednictwem platformy (...). Umowa ta stanowiła zatem umowę o świadczenie usług, do której na mocy art. 750 k.c. w kwestiach nieuregulowanych innymi przepisami stosuje się przepisy o zleceniu. Stosownie do treści art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy art. 735 k.c. W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych (art. 744 k.c.). Umowę zlecenia zalicza się do umów o korzystanie z cudzych usług. Wśród tych umów zlecenie wyróżnia osobisty stosunek zaufania dającego zlecenie do zleceniobiorcy, czego konsekwencją są szczególne unormowania dotyczące swobody wypowiedzenia zlecenia w każdym czasie przez dającego zlecenie (art. 746 § 1 k.c.).

Nie było wątpliwości, że strony nie zawarły spornej umowy w formie pisemnej, niemniej jednak taka forma do skutecznego jej zawarcia nie była wymagana. Powód na wykazanie zawarcia umowy przedłożył zaś ofertę, której część stanowił zaakceptowany przez pozwanego formularz zamówienia usług (akceptacja oferty).

W dziale II tytułu IV księgi pierwszej kodeksu cywilnego uregulowano sposoby zawarcia umowy. Są to odpowiednio oferta i jej przyjęcie, przetarg oraz negocjacje. Zgodnie z zasadą swobody umów podmioty stosunków cywilnoprawnych mogą wybrać jeden z trzech trybów zawarcia umowy lub dojść do porozumienia w sprawie treści składanych oświadczeń woli w inny sposób niż zostało to przewidziane w art. 66 i następnych kodeksu cywilnego.

W tym zakresie potencjalnych kontrahentów obowiązuje swoboda wyboru, z wyjątkiem sytuacji, gdy została ona wyłączona przez przepisy prawa wprowadzające obowiązek zawarcia umowy w oznaczonym trybie, z zastrzeżeniem sankcji nieważności w razie dokonania czynności prawnej w inny sposób. Za dopuszczalne przy tym przyjmuje się przechodzenie z jednego trybu do innego. W odniesieniu do umowy o świadczenie usług przepisy prawa – jak już powyżej zasygnalizowano – nie wymagają do jej zawarcia formy szczególnej, należy więc uznać, że umowa ta może być zawarta w każdy sposób, w tym ustnie, czy w sposób dorozumiany.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Przytoczony artykuł pozwala sformułować definicję oferty, w myśl której jest to skierowana do adresata stanowcza propozycja zawarcia umowy określonej treści. Do elementów definicyjnych należą tu zatem: minimum treściowe oferty, którym jest wskazanie istotnych postanowień proponowanej umowy, stanowczy charakter propozycji oferenta, skierowanie jej do adresata. Oczywistym jest przy tym, iż oświadczenie woli skierowane do określonego adresata może być przyjęte jedynie przez niego, bądź też przez osobę uprawnioną do jego reprezentacji zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego.

Zgodnie natomiast z art. 70 § 1 k.p.c. w razie wątpliwości umowę poczytuje się za zawartą w chwili otrzymania przez składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu, a jeżeli dojdzie do składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu nie jest wymagane – w chwili przystąpienia przez drugą stronę do wykonania umowy.

Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że reprezentant pozwanego J. F. skontaktowała się z powodem w sprawie nawiązania współpracy w zakresie rozwiązań umożliwiających świadczenie przez pozwanego porad medycznych w drodze komunikacji elektronicznej. Powód zaproponował wówczas pozwanemu skorzystanie z usługi dostępu do platformy (...) stanowiącej oprogramowanie informatyczne umożliwiające komunikację video i interakcję z pacjentami w czasie rzeczywistym. Propozycja ta została zaakceptowana przez pozwanego, wskutek czego strony przystąpiły do negocjacji szczegółowych warunków umowy. Efektem prowadzonych rozmów była sporządzona przez powoda oferta obejmująca propozycje zawarcia umowy o świadczenie usług dostępu do platformy (...) na okres 12 miesięcy za miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 1 250 złotych lub wynagrodzeniem płatnym jednorazowo w kwocie 12 000 złotych. Oferta ta, bez wątpliwości – wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej – pochodząca od powoda (na co wskazuje zawarcie danych powoda i osoby go reprezentującej w jej treści) – została skierowana do pozwanego wraz z formularzem zamówienia, w którym wskazano, że w przypadku akceptacji przedstawionej oferty, należy przesłać powodowi zwrotnie formularz. W okolicznościach sprawy przedmiotowy formularz został wypełniony i podpisany przez J. F. – prezesa zarządu pozwanego upoważnionego, jak już wskazano powyżej, do samodzielnej reprezentacji spółki, a która prowadziła z powodem negocjacje w przedmiocie warunków korzystania z usług, a następnie – przesłany za pośrednictwem korespondencji elektronicznej powodowi, co nastąpiło w dniu 28 września 2020 roku. W ocenie Sądu nie budziło więc wątpliwości, że doszło w powyższy sposób do zawarcia spornej umowy. Pozwany zarzucał także, że J. F. nie była umocowana do samodzielnej reprezentacji spółki pozwanej. Sąd nie uznał jednakże tego zarzutu za zasadny, albowiem, jak już wskazano, z informacji odpowiadającej odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pozwanego dostępnego poprzez wyszukiwarkę Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że wpisem z dnia 02 lipca 2021 roku dokonano sprostowania danych pozwanego zawartych w tymże rejestrze w zakresie sposobu reprezentacji pozwanego, w ten sposób że w miejsce wpisu o treści „do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki konieczne jest współdziałanie dwóch członków zarządu łącznie” wpisano „do reprezentowania spółki, składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki uprawniony jest prezes zarządu spółki samodzielnie”. Powyższy wpis, na co wskazano już we wcześniejszej części uzasadnienia stanowił sprostowanie, nie zaś zmianę wpisu, stąd też Sąd na podstawie domniemania prawnego z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2021, poz. 112 ze zmianami), którego pozwany nie obalił, zobowiązany był przyjąć, że dane ujawnione w rejestrze są zgodne z rzeczywistym stanem prawnym, a zatem że J. F. w dacie 28 września 2020 roku była uprawniona do samodzielnej reprezentacji spółki. W tej sytuacji należało zatem uznać, że na podstawie zaakceptowanej przez pozwanego oferty powoda strony zawarły umowę o świadczenie usług dostępu do platformy (...) na okres 12 miesięcy, za wskazanym w ofercie wynagrodzeniem. Powyższe ustalenie znajduje ponadto oparcie w treści korespondencji mailowej wymienianej przez strony w okresie

od dnia 21 września 2020 roku do dnia 09 grudnia 2020 roku (k. 18-19v akt), a także w treści potwierdzeń przelewów przedłożonych przez pozwanego (k. 49-53 akt). Z dokumentów tych wynika bowiem, że w związku z ustaleniami stron powód przesłał pozwanemu ofertę, która została następnie przez niego zaakceptowana, a także, że już po doręczeniu powodowi podpisanego formularza zamówienia powód przesyłał pozwanemu faktury i bynajmniej w początkowym okresie były one przez niego opłacane bez uwag. Wreszcie wskazać należy, że fakt zawarcia umowy potwierdza również oświadczenie pozwanego (także złożone jednoosobowo) o wypowiedzeniu tejże umowy. Trudno bowiem uznać, że pozwany dokonywałby płatności oraz dążył do rozwiązania umowy, której nie zawarł.

Odnosnie zaś kwestii wyłączenia przez strony możliwości rozwiązania umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta, wskazać należy, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 746 k.c. § 1 k.p.c. dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie, powinien on jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia. Jeżeli zlecenie było odpłatne obowiązany jest on także uiścić przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę. Zgodnie natomiast z art. 746 § 3 k.c. nie można się zrzec z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów.

Celem powyższego przepisu jest umożliwienie każdej stronie natychmiastowego zakończenia stosunku zlecenia ze względu na utratę zaufania wobec drugiej strony. Wypowiedzenie dotyczy zlecenia nieodpłatnego lub odpłatnego, także ukształtowanego jako wzajemne, zawartego na czas nieoznaczony lub oznaczony i stanowi jednostronne, nieformalne oświadczenie woli, także dorozumiane, znoszące stosunek zlecenia na przyszłość (*ex nunc*) z chwilą jego dojścia do drugiej strony. Jeżeli strony nie ograniczyły dopuszczalności rozwiązania zlecenia do ważnych ku temu powodów, to nie muszą nawet – składając drugiej stronie stosowne oświadczenie woli – wskazywać powodów wypowiedzenia. Przepis art. 746 § 1 k.c. ma charakter dyspozytywny – strony mogą samodzielnie określić w umowie przesłanki oraz termin wypowiedzenia umowy, z zastrzeżeniem, że nie może to prowadzić do zrzeczenia się uprawnienia do wypowiedzenia stosunku zlecenia z ważnych powodów. Zawarta bowiem w art. 746 § 3 k.c. norma prawna ma charakter bezwzględnie obowiązujący, co skutecznie wyłącza swobodę kontraktową w zakresie objętym przedmiotem jej regulacji (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 lutego 2001 roku, sygn. akt III CKN 304/00, czy Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 września 2019 roku, sygn. akt I ACA 558/18). Skutki, jakie wywołuje wypowiedzenie są zróżnicowane w zależności od tego, która strona go dokonała, co ma wpływ na kwestię zapłaty części wynagrodzenia przyjmującemu zlecenie. Jako że stosunek zlecenia ulega zniesieniu na przyszłość, nie zwalnia to stron od wykonania przez nie tych obowiązków, które zaciągnęły zanim wypowiedzenie stało się skuteczne, np. co do zwrotu poniesionych wydatków i nakładów, zwrotu rzeczy, praw. Pewne odstępstwo od skutku *ex nunc* wypowiedzenia dotyczy wynagrodzenia. Jest ono z reguły płatne dopiero po wykonaniu zlecenia, dlatego obowiązek jego zapłaty powinien wygasnąć po wypowiedzeniu. Pomimo tego art. 746 § 1 k.c. nakłada na dającego zlecenie, który wypowiedział stosunek odpłatnego zlecenia, obowiązek zapłaty części wynagrodzenia odpowiadającego dotychczasowym czynnościom przyjmującego zlecenie.

Jeżeli dający zlecenie dokonał wypowiedzenia odpłatnego stosunku zlecenia, pomimo że nie istniał ku temu żaden ważny powód, to ma obowiązek naprawić także wyrządzoną szkodę przyjmującemu zlecenie (art. 746 § 1 *in fine* k.c.). Przesłankami jego odpowiedzialności są: wypowiedzenie nieusprawiedliwione ważnym powodem, szkoda i związek przyczynowy. Ciężar dowodu obciąża przyjmującego zlecenie. Nie znajdzie tu zastosowania domniemanie z art. 471 k.c. Szkoda podlegająca naprawieniu obejmuje przede wszystkim utracone korzyści wynikłe z zakończenia stosunku zlecenia, a także uszczerbki powstałe wskutek przygotowań do wykonania zlecenia przez przyjmującego zlecenie,

Ważne powody wypowiedzenia, o jakich mowa w § 3 art. 746 k.p.c., to zdarzenia wywierające lub mogące wywrzeć negatywny wpływ na należyte wykonanie zlecenia zarówno dotyczące, jak i niedotyczące stron zlecenia, np.: zmiana warunków gospodarczych w kraju, która wyklucza należyte wykonanie zlecenia, nieudzielanie przez przyjmującego zlecenie potrzebnych wiadomości o przebiegu sprawy, brak kwalifikacji, koncesji, zezwoleń koniecznych do wykonania zlecenia, choroba, nielojalne zachowanie, śmierć strony. Wskazać jednakże należy, że udowodnienie istnienia

ważnego powodu wypowiedzenia zlecenia odpłatnego nie jest decydujące dla skuteczności jego dokonania, lecz dla rozstrzygnięcia, czy dający zlecenie powinien naprawić szkodę powstałą po stronie przyjmującego zlecenie w związku z przedwczesnym zakończeniem stosunku zlecenia (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 września 2019 roku, sygn. akt I ACa 558/18).

W niniejszej sprawie pozwany uzasadniając rezygnację z usług świadczonych przez powoda powoływał się na istnienie przyczyny uzasadniającej przedterminowe rozwiązanie umowy w postaci zmian w strukturze właścicielskiej pozwanego oraz w jego zarządzie (k. 43 akt). W ocenie Sądu przyczyny tej nie sposób uznać za ważny powód w rozumieniu art. 746 § 3 k.c., gdyż co do zasady zmiany w składzie organów nie powinny mieć wpływu na zobowiązania zaciągnięte przez poprzedni zarząd. Jednocześnie przedstawiciel pozwanego – K. S. w swoich zeznaniach wskazywała, że pozwany nie korzystał z usług powoda (co pozostaje irrelevantne prawnie), jak również, że uznała ona, że oprogramowanie powoda jest zbyt trudne do obsługi przez pacjentów pozwanego – osoby starsze. W ocenie Sądu okoliczność ta również nie może być uznana za ważny powód wypowiedzenia umowy w rozumieniu art. 746 § 3 k.c., Sąd miał bowiem na uwadze, że J. F. – poprzedni prezes pozwanej spółki znając przecież profil pacjentów pozwanego (osoby starsze) uznała, że platforma powoda znajdzie zastosowanie w działalności pozwanego i jest odpowiednia do zapotrzebowania pozwanego. Podjęcie zatem nieprawidłowej z ekonomicznego punktu widzenia decyzji o zawarciu umowy nie może stanowić o ważnej przyczynie jej wypowiedzenia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że ani powyższa okoliczność ani wskazana w piśmie pozwanego z datą w nagłówku „dnia 19 listopada 2020 roku” przyczyna nie stanowiły ważnego powodu do rozwiązania łączącej strony umowy (§ 3). Niemniej jednak z tychże powodów dopuszczalne było wypowiedzenie umowy z konsekwencjami odszkodowawczymi na podstawie art. 746 § 1 k.c., o ile strony nie dokonały umownego wyłączenia możliwości wypowiedzenia umowy z innej aniżeli ważna przyczyny.

W niniejszej sprawie powód podnosił, że strony wyłączyły w umowie powyższe uprawnienie zawierając umowę na okres 12 miesięcy, na co powód wskazał pozwanemu w wiadomości mailowej z dnia 09 grudnia 2020 roku (k. 18 akt). Nadto przedstawiciel powoda w swoich zeznaniach wskazywał również, że w umowie właśnie ze względu na brak możliwości jej wcześniejszego rozwiązania wynagrodzenie powoda zostało skalkulowane przy uwzględnieniu niższej stawki, aniżeli w opcji, w której pozwany mógłby umowę wcześniej wypowiedzieć. Pozwany przy tym ustalenia w zakresie wyłączenia możliwości wypowiedzenia umowy z innej aniżeli ważna przyczyny kwestionował.

Sąd zważył, że obie strony postępowania są przedsiębiorcami i przy zawieraniu umów oraz ich realizacji obowiązują je podwyższony miernik należytej staranności. Jednocześnie zgodnie dyspozycją przepisu art. 353¹ k.c. w ramach swobody kształtowania stosunku zobowiązaniowego mogą one zawrzeć umowę nienazwaną, natomiast w razie wybrania jednej z umów nazwanych – a więc przewidzianej i uregulowanej bądź to w samym kodeksie cywilnym, bądź to w przepisach szczegółowych – ustalić treść konkretnej umowy w taki sposób, że postanowienia jej będą odbiegać od wzorca normatywnego. W tym wypadku jednak swobodę ograniczają przepisy dotyczące danego rodzaju umowy o charakterze iuris cogentis. Oznacza to, iż swoboda stron w określaniu stosunku zobowiązaniowego nie jest absolutna, gdyż jest ograniczona zarówno co do treści, jak i celu. Ograniczenie polega na tym, że treść lub cel umowy nie mogą być sprzeczne z: 1) właściwością (naturą) stosunku, 2) ustawą, 3) zasadami współżycia społecznego. Przez pojęcie treści stosunku zobowiązaniowego należy rozumieć wynikające z umowy istotne uprawnienia i obowiązki stron dotyczące samego świadczenia oraz jego wykonania. Natomiast cel stosunku w rozumieniu art. 353¹ k.c. oznacza szeroko pojmowaną korzyść, jaką strony (albo tylko jedna z nich) pragną osiągnąć w wyniku wykonania danego zobowiązania umownego. Jeżeli z braku podstaw nie można ustalić, jaka była oczekiwana przez strony korzyść, to należy przyjąć, że chodziło im o cel typowy, tzn. taki, jaki się na ogół uzyskuje w określonej sytuacji w następstwie spełnienia określonego świadczenia. Sprzeczność treści lub celu stosunku z ustawą prowadzi do nieważności umowy, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek (art. 58 § 1 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 65 § 2 k.c. w umowach należy badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Nie ma wątpliwości, że celem procesu wykładni jest odtworzenie znaczenia, jakie obie strony nadawały składanemu oświadczeniu woli w momencie jego wyrażania (tzw. subiektywny wzorzec

wykładni). Dopiero gdy okaże się, że nie da się stwierdzić, jak strony rozumiały sporne postanowienia umowy w chwili jej zawarcia, Sąd powinien ustalić ich znaczenie według wzorca obiektywnego opartego na założeniu, że zastosowanie reguł określonych w art. 65 k.c. nakazuje otoczyć ochroną adresata oświadczenia woli, który przyjął je określając jego treść przy zastosowaniu starannych zabiegów interpretacyjnych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2011 roku, sygn. akt I CSK 193/10). A zatem gdy na podstawie stanowisk stron nie jest możliwe dokonanie wykładni postanowień umowy według wzorca subiektywnego, konieczne jest sięgnięcie do drugiej fazy wykładni – obiektywnej, w której właściwy sens oświadczenia woli ustala się na podstawie tego, jak adresat sens ten rozumiał i zrozumieć powinien przy dołożeniu starannych zabiegów interpretacyjnych, jednakże prawidłowa wykładnia nie może abstrahować od treści zwerbalizowanej w danym piśmie. Sformułowania i pojęcia zawarte w treści tekstu, ale i sama semantyka oraz struktura aktu są jednym z istotnych wykładników woli stron, pozwalają ją poznać i ocenić. Jest więc oczywiste, że wykładnia umowy nie może prowadzić do stwierdzeń pozostających w sprzeczności z jej treścią. Jako środek przydatny do wykazania tego, jak strony rzeczywiście rozumiały składane oświadczenia woli (jak rozumiały postanowienia umowy w chwili jej zawarcia) wskazuje się przede wszystkim różnego rodzaju wypowiedzi samych stron. Należą do nich oświadczenia składane przez strony przy zawarciu umowy lub po jej zawarciu, w których wyjaśniają one lub pośrednio ujawniają sposób rozumienia treści dokonanej regulacji (tak Z. Radwański, System Prawa Prywatnego, t. 2, 2008, s. 60 i n.). Nie są to oświadczenia woli, lecz oświadczenia wiedzy informujące o sposobie rozumienia treści regulacji w chwili zawarcia umowy. Przydatne mogą się okazać zarówno oświadczenia wymieniane między sobą przez strony umowy, jak i oświadczenia kierowane do osób trzecich. Istotne z punktu widzenia pierwszej fazy wykładni są również niewerbalne zachowania stron (równoczesne z zawarciem umowy lub późniejsze), które wskazują na to, jak strony rozumiały sens umowy (tamże).

W przedmiotowej sprawie w treści oferty powoda (k. 11-13 akt) brak było jakichkolwiek zapisów regulujących możliwość wypowiedzenia umowy zawartej przez strony albo wyłączających to uprawnienie. Powód natomiast twierdził, że przy zawarciu umowy strony wyłączyły możliwość jej wcześniejszego rozwiązania, co wywodził z faktu zawarcia tej umowy na czas określony (12 miesięcy). Pozwany powyższego ustalenia nie potwierdził, w sprzeczności wprost podniósł, że nie zawierał z powodem umowy na wskazanych przez niego warunkach. To stanowisko pozwanego znalazło odzwierciedlenie w przesłanym do powoda piśmie z dnia 19 listopada 2020 roku (k. 43 akt), w którym pozwany oświadczył, że rezygnuje z oferty powoda w przedmiocie dostępu do platformy komunikacyjnej z dniem 31 grudnia 2020 roku, a także w zeznaniach przesłuchiwanego za pozwanego członka jego zarządu K. S. (k. 127 akt), która zeznała, że umowę zawartą z powodem pozwany chciał wypowiedzieć. Odnosząc się do zeznań K. S. jako, że objęła ona funkcję prezesa zarządu u pozwanego w listopadzie 2020 roku, to Sąd na podstawie jej zeznań nie miał możliwości ustalenia, jaki był zgodny zamiar stron przy zawieraniu umowy, a o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. F. jako osoby bezpośrednio zaangażowanej do zawarcia i realizacji umowy o świadczenie usług żadna ze stron nie wniosła.

Jednocześnie zdaniem Sądu z samego tylko faktu zawarcia przez strony umowy na czas oznaczony nie można, jak to de facto w niniejszej sprawie czyni powód wywodzić, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do rozwiązania umowy w każdym czasie z jakichkolwiek powodów, a więc także takich które nie mogą być uznane za ważne. Zawarcie umowy na czas oznaczony mogłoby uzasadniać odmówienie pozwanemu uprawnienia wynikającego z art. 746 § 1 k.c. tylko wtedy, gdyby ze względu na okoliczności zawarcia umowy można było w oznaczeniu czasu jej wiązania dostrzegać także wolę stron – a nie tylko powoda – wyłączenia uprawnienia do wypowiedzenia. W okolicznościach niniejszej sprawy zeznania przedstawicieli stron nie mogły stanowić podstawy do ustalenia zgodnego zamiaru stron przy zawarciu umowy w zakresie ograniczenia możliwości wcześniejszego rozwiązania umowy z przyczyn innych niż ważne, nie pozwalały bowiem na ustalenie, czy obie strony miały taki cel, czy też zamiar, co zaś skutkowało uznaniem, że co do zasady pozwany był uprawniony wypowiedzieć umowę w każdym czasie, i to nie tylko z ważnego powodu.

Jeżeli zaś strony nie wyłączyły możliwości wypowiedzenia przez pozwanego umowy przed upływem okresu, na jaki została ona zawarta z przyczyn innych aniżeli ważne, a pozwany złożył oświadczenie o rezygnacji z usług z dniem z dniem 31 grudnia 2020 roku (k. 43 akt), to należało uznać, że w sposób dostateczny wyraził wolę rozwiązania stosunku zobowiązaniowego. Przedmiotowe oświadczenie zostało wysłane do powoda listem poleconym,

który został mu doręczony w dniu 04 grudnia 2020 roku (k. 45 akt), nadto także za pośrednictwem korespondencji mailowej. Bezsprzecznie powód z oświadczeniem tym zapoznał się najpóźniej w dniu 09 grudnia 2020 roku. Fakt ten wynikał bowiem z wiadomości mailowej powoda z tegoż dnia (k. 18 akt), w której wskazuje on na nieskuteczność przedmiotowego oświadczenia z tej przyczyny, że umowa nie może zostać rozwiązana przed upływem okresu na jaki została zawarta.

Uwzględniając zatem treść przedmiotowego oświadczenia – wobec braku ustaleń stron także co do ewentualnego okresu wypowiedzenia umowy – należało uznać, że uległa ona rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2020 roku. Z tym dniem ustał stosunek zobowiązaniowy istniejący pomiędzy stronami i od dnia następnego nie były one obowiązane do wzajemnych świadczeń, z wyłączeniem świadczeń na rzecz powoda, które stały się wymagalne przed rozwiązaniem umowy.

Faktu powyższego nie zmienia okoliczność, że powód również i po rozwiązaniu umowy naliczał pozwanemu opłaty (faktura numer:(...)(...)oraz dochodzone pozwem faktury numer: (...), (...), (...), (...)), jak również, że pozwany część z nich uregulował (tj. fakturę numer (...)). Pomimo uiszczenia powyższych opłat pozwany z całą pewnością nie uchylił się bowiem od skutków prawnych własnego oświadczenia woli dotyczącego rozwiązania umowy ponawiając zresztą oświadczenie o rezygnacji i zaprzestając dalszych wpłat, a dokonane poprzednio wpłaty były jedynie konsekwencją przekazania mu przez powoda błędnej informacji o niemożności wcześniejszego rozwiązania węzła obligacyjnego.

Sąd nie miał przy tym – wbrew zarzutom pozwanego – wątpliwości, że powód zarówno w trakcie obowiązywania umowy, jak i po jej rozwiązaniu świadczył usługi na rzecz pozwanego. Samo niekorzystanie przez pozwanego z usług nie miało natomiast znaczenia dla obowiązku regulowania z tego tytułu wynagrodzenia, albowiem brak jest podstaw do przyjęcia, że powodowi należne byłoby wynagrodzenie wyłącznie w sytuacji korzystania przez pozwanego z platformy. Powodowi należne było wynagrodzenie za samo udostępnienie pozwanemu możliwości korzystania z platformy, bez względu na to, czy pozwany faktycznie wykorzystywał ją w prowadzonej przez siebie działalności. Nawet jeżeli pozwany z usług powoda nie korzystał, to wynagrodzenie było powodowi należne za usługi świadczone do miesiąca grudnia 2020 roku włącznie. Jak wynika z akt sprawy pozwany wynagrodzenie to uiszczył do miesiąca lutego 2021 roku włącznie.

Jednocześnie przepis art. 746 § 1 k.c. przewiduje obowiązek zwrócenia przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia, zapłaty części wynagrodzenia odpowiadającej jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę. Należało jednakże mieć na uwadze, że w niniejszym procesie powód – poza wynagrodzeniem – nie domagał się ani zwrócenia wydatków ani odszkodowania stojąc na stanowisku, że strony obowiązywała umowa w okresie, za który domaga się zapłaty, bo pozwany nie był uprawniony do jej wcześniejszego rozwiązania.

Uwzględniając, że w niniejszym postępowaniu powód dochodził od pozwanego zapłaty wynagrodzenia za usługi świadczone w miesiącach od czerwca do września 2021 roku (wskazując przy tym w pozwie wadliwie numery dwóch z czterech wystawionych pozwanemu faktur) nie mając podstaw do naliczania z tego tytułu wynagrodzenia w związku z rozwiązaniem łączącej strony umowy przed tym terminem (z dniem 31 grudnia 2020 roku), Sąd żądanie powoda uznał za bezpodstawne, a przez to nie zasługujące na uwzględnienie. A skoro żądanie to (główne) okazało się niezasadne, to powodowi nie przysługiwały również i koszty odzyskiwania należności w dochodzonej przez niego łącznej kwocie 724,46 złotych (stanowiącej równowartość 160 euro).

Pozwany powoływał się również na naruszenie przez powoda art. 5 k.c. Zgodnie z tym przepisem nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Powyższy przepis jest najważniejszym z przepisów zawierających tzw. klauzule generalne. Stanowi on, że treść (granice) wszystkich uprawnień materialnego prawa cywilnego określają nie tylko normy prawne tworzące poszczególne uprawnienia, ale także zasady współzycia społecznego i społeczno-gospodarcze przeznaczenie danego prawa. Ujęte w tym przepisie społeczno – gospodarcze przeznaczenie prawa i zasady współzycia

społecznego należy traktować jako normy społeczne ogólne, odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony prawnej. Wynikający z art. 5 k.c. zakaz nadużywania prawa podmiotowego daje wprawdzie możliwość korygowania obowiązującego prawa przedmiotowego zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez społeczne wartości i normy moralne akceptowane w społeczeństwie, niemniej jednak przepis ten ma charakter wyjątkowy i może być zastosowany tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 lutego 2007 r., sygn. akt III CSK 208/06). Z istnienia zaś domniemania, że korzystający z prawa podmiotowego postępuje zgodnie z zasadami współzycia społecznego, wynika, iż ciężar dowodu wykazania istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt I ACa 19/2012). Pozwany wykazał przy tym, że wprawdzie powód udzielał mu mylnych informacji odnośnie niemożności rozwiązania spornej umowy, przy czym jak wykazało postępowanie dowodowe wynikało to z faktu pozostawiania powoda w błędnym przekonaniu, że przez sam fakt zawarcia umowy na czas określony strony wyłączyły możliwość jej rozwiązania, a więc trwa ona aż do upływu okresu, na jaki została zawarta z uprawnieniem powoda do żądania wynagrodzenia z tego tytułu. W tej sytuacji Sąd nie dopatrył się na gruncie niniejszej sprawy istnienia okoliczności rażących i nieakceptowanych, które świadczyłyby o naruszeniu zasad współzycia społecznego i uzasadniałyby odmowę ochrony prawnej roszczenia powoda w oparciu o normę wynikającą z art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 746 § 1 k.c. w zw. z art. 65 k.c. w zw. z art. 4, art. 7 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w zw. z art. 6 k.c. a contrario w punkcie pierwszym wyroku powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł natomiast w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) zasądzając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego – jako strony wygrywającej – zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 1 820,99 złotych, obejmujących opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, opłatę manipulacyjną za obsługę płatności w kwocie 3,99 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 złotych. na powyżej wskazanej podstawie Sąd pozostałymi kosztami procesu obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 28 października 2022 roku